

pp. 120-121

JPJ: Ik vond het altijd leuk om in de LA Forum te spelen, het klonk daar goed, het was altijd een goede show. Ik weet niet wat het was, het leek niet zo heel groot, maar het was groter dan je denkt. We speelden er vaak, we leken wel de huisband.

p. 124

JPJ: Wat was ik aan het doen? Ik geloof dat ik aan het klappen was. Vreemd. Zonnetje, gitaar en speler.

JPJ: We kunnen zien wat het voor hen betekende. Ze waren in IJsland niet echt gewend aan muziek, toch? Het is goed om mensen volkomen aan de grond genageld te zien door de dynamiek. Maar het is zaak dat het zo stil is dat ze erg ingespannen moeten luisteren en dan, whack! Bij ze terugkomen en hun emoties en zintuigen omverblazen.

pp. 128-129

JPJ: We waren klaar en er heerste totale stilte, ze wisten niet wat hen overkomen was, het duurde zeker drie, vijf minuten voor iemand begon te applaudisseren. Vóór ons waren alleen The Tremeloes er geweest, ze konden er weinig aan doen.

p. 132

JPJ: Het was erg koud in Bath, ook al was het juni. Het was echt bitter koud. Ik dacht, ik doe mijn jas niet eens uit. De mensen vooraan bedekten zich met zeildoek, slaapzakken en donsdekens.

JPJ: Ik kwam aan per helikopter. Het kostte iedereen uren en uren vanuit Londen en ik was verlaat en belde Denham Aerodrome waar ze zeiden: 'Oh, je kunt een helikopter krijgen.' Ik zei: 'Hoe lang doe je erover?... Ongeveer een uur?... Klinkt me als muziek in de oren!' Ik ging met Julie Felix en mijn familie. Ze zeiden: 'Je kunt niet te dicht bij zoveel mensen landen, het zal een paar velden verderop moeten.' Net toen we gingen landen zag ik allemaal Hells Angels aan komen rijden en zei: 'Oh, wacht even.' En de leider arriveerde en zei: 'We zijn jouw transport'. Dus ik kwam bij het optreden aan met een cowboyhoed op achter op een motor, reed gewoon naar binnen. Een van mijn betere entrees.

JPJ: 'Immigrant Song', dat is het nummer waar we hier mee beginnen. Ik dacht, deze krachtige riff is gewoon zo mantra-achtig en heeft zoveel dynamiek met die banshee-vocalen, zo van: 'Wat is dit in hemelsnaam?' Zo moet je dat doen. Je wilt op het podium staan en de mensen bewijzen dat je klinkt als niemand anders. En dat is het, dat is wat we deden.

pp. 142-143

JPJ: Na in Bron-Yr-Aur geweest te zijn, waren bepaalde dingen er opeens. Een daarvan was de hoed. De andere was de baard.

JPJ: Ik kocht een mandoline in een kringloopwinkel in Evansville, Indiana. Ik geloof dat ik wat Fairport Convention gehoord had, dus leerde ik een paar van hun songs. Het was leuk om te gaan zitten en alleen maar akoestisch te spelen. Jimmy schreef de meeste van zijn riffs voor de

pp. 144-145

elektrische gitaar en alle songs op die akoestische gitaar. Het was een drastische overgang in de show, maar tegen die tijd waren we ons eigen voorprogramma. Als iemand even naar de bar wilde kon dat. Het was eerst moeilijk om iedereen stil te krijgen, maar mensen gingen ervan genieten en het werd een onderdeel van de set. Ik nam die mandoline mee op al mijn reizen omdat 'ie klein is. Ik ben er dol op. Tot op de dag van vandaag neem ik overal waar ik naartoe reis een mandoline mee.

JPJ: Het was een beetje frustrerend. Niet zozeer dat de muzikanten het niet snapte, dat is best te begrijpen. Ze leken behoorlijk malicieus. Ik heb nooit geweten wat ze op ons tegen hadden. Er waren zelfs andere muzikanten die dat zeiden. Ik kan me herinneren dat iemand op het Bath Festival zei dat we stapels nieuwe gitaren en versterkers gekregen hadden van Atlantic. Ik zei: 'Je maakt een grapje, ik heb sinds mijn tienertijd maar één bas gehad, waar ik voor betaalde door te spelen op het kerkorgel.' Dat is alles wat ik had tot halverwege deze band, slechts één bas. Hetzelfde gold voor Jimmy, hij had zijn gitaar, niemand gaf ons iets. Ik kocht al mijn versterkers, mijn Hammond, veel mensen zeggen dat het allemaal maar een hype is. Luister gewoon eens naar ons, hoe kan het allemaal een hype zijn? Mensen plachten te zeggen: 'Wie speelt de bas? Er moet vast nog iemand anders op het podium staan.' Dat is waarom ik in de film, *Celebration Day*, iemand vertel dat hij er beslist voor moet zorgen dat te zien is waar het basspel vandaan komt... dus filmden ze mijn cowboylaarzen!

p. 152

RP: Ik kwam er al sinds mijn vierde, het was van een vriend van de familie. We gingen daarnaartoe omdat we zochten naar een plek om even van alles weg te zijn. We zochten een tangens. Iets wat ons ergens anders zou brengen, misschien geïnspireerd door de elementen. Kan ik dat zeggen zonder een spier te vertrekken? Ja. Op een bepaalde manier deed het wat het geacht was te doen. En, ook, stelde het ons in staat om een soort van commune te vormen, Jimmy en ik en onze vrouwen, mijn dochter Carmen en Strider de hond en dat hele 'Bron-Yr-Aur Stomp' soort van ding. Het was niet zo dat we ons afzonderden van John Paul en Bonzo, het betekende gewoon dat we konden werken zoals we gestart waren, gewoon wij met z'n tweetjes. Dat hele idee van een commune heeft een paar keer gewerkt. We gingen ook naar Headley Grange en naar Stargroves.

p. 153

Songteksten schrijven is een mengsel, het is een soep. Ik was erg onder de indruk van hoe Amerikaanse artiesten en muzikanten in staat waren om commentaar te leveren op hun leefomgeving. Vooral met Vietnam en dat was niet lang na de rellen van '68. Iedereen die daar deel van uitmaakte droeg zijn overtuiging uit om bewustzijn te creëren, om te proberen bij te dragen, deel uit te maken van de beweging. Dat was mijn ding. Nog steeds, eigenlijk.

JPJ: Ik had wat muziek geschreven in Pangbourne en ging naar Roberts huis om te repeteren met John Bonham en Robert. Mijn muzikale band

met John was zo, dat hij glunderde als ik de riff van 'Immigrant Song' speelde, wat helemaal op zijn stijl en onze band geschreven was. Ik speelde 'Friends' en hij begon onmiddellijk conga's te spelen, heel blij dat we weer samenspeelden en wij tweetjes kwamen met 'Out On The Tiles'. Geen slecht begin van de werkzaamheden. Ik geloof dat John Paul Jones zich de volgende dag bij ons aansloot.

p. 154

JP: Ik kende Zacron toen hij studeerde aan Kingston Art College en ik hoorde dat hij als student al geheadhunt was om te komen lesgeven in Wimbledon. Hij was een vriend en ik kocht al enkele van zijn kunstwerken ver, ver voor Led Zeppelin. Ik wist dat hij heel getalenteerd was en ik wist dat zijn werk grillig was. Ik huurde hem in om de hoes van het derde album te maken.

Je had vroeger tuinkalenders waarop je aan een schijf moest draaien en dan kon je zien wanneer je dingen moest snoeien en wanneer je moest planten en zo, waarschijnlijk gebaseerd op de maankalender. Ik vroeg hem om iets van een schijf te ontwerpen waarmee je verscheidene beelden zou zien waar gaten in de cover waren uit gestanst. Hij kwam van iedereen foto's, maar toen duurde het eeuwen voor het afkwam. Ik belde hem, Peter Grant belde hem en hij zei maar: 'Heb nog even wat tijd nodig.' Ik dacht: 'Oh mijn God, ik hoop dat hij het afkrijgt. Ik hoop dat het hem gaat lukken', ik had hem aanbevolen. Toen leverde hij het aan en we zeiden: 'Wow, dit is geweldig. Dit is absoluut verbazingwekkend.' Grafisch is het gewoon zó cool.

pp. 158-159

JPJ: Jimmy had een paar effectpedalen, maar die heb ik nooit gebruikt. Ik had een bas die ik voor een of twee songs voor een andere inwisselde, maar dat was het. Ik kwam verder nergens aan. Ik heb altijd gevonden dat pedalen de bas verzwakken. Als je eenmaal een goed basgeluid hebt, wil je dat houden zodat het de hele show door hetzelfde klinkt. Als het samen met de basdrum goed klonk, kwam ik er niet meer aan.

JP: Je hebt een sonische constructie, waar je aan bouwt met behulp van effectpedalen, de sonische golf, mijn Echoplex en gitaarakkoorden terwijl er gerockt wordt, zodat een soort groove ontstaat.

pp. 162-163

Dat is de 'Stairway'-gitaar. Die heb ik gebruikt vanaf mijn sessietijd en The Yardbirds tot nu: het schrijversgereedschap voor de eerste vier Led Zeppelin-albums.

JPJ: Nog steeds in de agrarische modus daar, zie ik. Maar het waren geweldige tijden, iedereen deed het, bij elkaar komen op het platteland en zo. Het is onze redding geweest dat we het nooit écht begrepen. Ik bedoel, we verbleven in Headley Grange en zo, maar we woonden nooit samen. Wat het einde van veel bands was, zeker in die dagen. Wij zochten elkaar niet gezellig op. Pas aan het begin van een tournee zagen

p. 165

p. 170

we elkaar en dan was het, 'Hey, leuk je te zien, laten we wat geweldige muziek gaan maken' en ik geloof dat dat een van de dingen was die ons gaande hielden.

JP: Milaan was serieus heavy. De politie schoot traangas het publiek in, er was geen ontsnappen aan. Dus we renden naar de kleedkamer, die ook vol met rook stond, en ze sloegen ramen, het was vreselijk. De apparatuur verdween de nacht in.

JPJ: Dat was mijn tweede bas. Hij was paars toen ik hem kreeg. Iemand had het hele instrument in een paarse tank gedoopt, een soort auberginepaars. Hij was van 1951 en ik gebruikte hem voor 'Black Dog' en misschien één ander ding. Hij had een heel jengelachtig geluid. Dus ik toerde met twee bassen en uiteindelijk kreeg ik een derde die acht snaren had.

JP: Als we niet op tour waren, schreef ik. Dat was mijn leven. De energie van optredens doen en de hectiek van het toeren, als je dan thuiskwam was dat het tegenovergestelde, de contrasterende balans, het hield de weegschaal in evenwicht. Ik bleef de hele tijd schrijven, ik dacht altijd na over wat er moest gebeuren en wat goed zou zijn voor het volgende album.

p. 172

JPJ: Japan was fantastisch, volledig anders, een andere planeet. Waarschijnlijk nog steeds. Maar het was geweldig, we houden van Japan.

JP: Het was een buitengewone plek om naartoe te gaan, de wereld van morgen, nogal futuristisch. De straten waren vol met mensen. Ik was in veel steden op deze wereld geweest, maar had nog nooit zo'n samengepakte mensenmassa op me af zien komen. En jij ziet er natuurlijk heel anders uit dan zij, en zij zien er anders uit dan jij. Er liepen toen nog niet zoveel westerse toeristen rond dus je viel echt op. Het was erg interessant. We kregen een prijs van *Hit Parader*-magazine voor groep van het jaar of beste album of zo. Maar toen gaven we in Hiroshima een gratis concert en dat was een van de beste dingen die we hadden kunnen doen. De burgemeester gaf ons ook nog herdenkingspenningen.

JPJ: Ik zag het gezicht van de burgemeester terwijl we speelden, ze hadden hem op de eerste rij gezet. Zodra we begonnen, de ontzetting op zijn gelaat ... arme drommel, we hadden medelijden met hem. De herrie. Ik geloof dat ze na een paar nummers weggingen. Bonzo speelde erg hard dus moesten wij nog harder. Ik geloof niet dat het extreem was, het was harder dan de meeste bands toen, misschien. Het was niet hard om maar hard te zijn. Als de dynamiek van de song aangaf dat het stil moest zijn, wás het ook stil. En dan had je ook nog de akoestische set.

RP: Ik kocht een zwarte Nikon F in Japan van de Motorboat Company. Ik fotografeerde in India, Japan, Australië en thuis, maar ik vond het een heel gesjouw. Ik had nooit het plan om de geschiedenis vast te leggen, overigens.